

РЕШЕНИЕ

№ 17844

гр. София, 27.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 08.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **2613** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба с вх. № 3973/19.02.2025г. по описа на АССГ, подадена от „Кепитъл Солюшънс“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с адрес – [населено място], [улица] електронен адрес за призоваване [електронна поща], представлявано от управителя В. В. М. срещу Ревизионен акт № Р-22221024004309-091-001/19.12.2024 г., издаден от К. Г. М. –орган, възложил ревизията и И. Р. М. –ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 181/14.02.2025 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ –С.

Жалбоподателят твърди, че оспореният РА е незаконосъобразен, тъй като необосновано органът по приходите не е признал правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС за доставки на стоки по издадени фактури от ЕТ „ГВИЦ – Георги Манчовски“ с ЕИК[ЕИК], „ВВМ Къмпани Интродукшън Интродукшън“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „ВВМ Консултинг Груп“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „Ема Трейд“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]. Излагат се аргументи, че са представени в пълен обем писмени доказателства – счетоводна документация, фактури, договори за стоки и услуги, приемо –предавателни протоколи, въз основа на които се доказва по несъмнен начин получаване на стоки и услуги от процесните доставчици.

Жалбоподателят, счита, че е ирелевантен фактът дали доставчиците са deregистрирани към момента на извършване на насрещните проверки разполагат ли с назначени лица на трудов договор и с техническа обезпеченост; Позовава се на практика на Съда на Европейския съюз /СЕС/.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се представлява. С жалбата не се претендират

разноски.

Ответникът – Директорът на Дирекция ОДОП С. към ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрисконсулт М., оспорва жалбата. Моли съда да отхвърли същата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен Съд С. - град, III отделение, 61 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният ревизионен акт е връчен електронно на 19.12.2024г. Жалбата до директора на Д“ОДОП“- С. при ЦУ на НАП е подадена на 20.12.2024г. /вх. № 53-00-339#1 по описа на ОДОП С./. Решение № 181/14.02.2025г. на Директора на Д“ОДОП“ С. е връчено по електронен път на жалбоподателя на 17.02.2025г. Жалба с вх.№ 3973/19.02.2025 г. по описа на АССГ е подадена на 19.02.2025г. /лист 7 от делото/ т.е. в законоустановения 14-дневен срок, поради което е допустима за разглеждане

Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна- участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, а жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Със Заповед № Р-22221024004309-020-001 от 27.08.2024 г. е възложено извършването на ревизия на „КЕПИТЪЛ СОЛЮШЪНС“ ЕООД за установяване на задължения по ЗДДС за периодите от 01.05.2024 г. до 31.07.2024 г. Заповедта е връчена по електронен път на 27.08.2024 г. /лист 29 от делото/.

Съгласно чл. 114, ал. 1 от ДОПК, считано от тази дата тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията, който изтича на 27.11.2024 г. ЗВР е издадена от К. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед № РД- 01 -849 от 31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221024004309-092-001 от 10.12.2024 г., връчен електронно ведно с доказателствата на 11.12.2024 г. Дружеството е подало възражение по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, което е преценено от ревизиращия екип като неоснователно. Ревизията приключва с Ревизионен акт № Р-22221024004309-091-001 от 19.12.2024 г., издаден от К. Г. М. - орган, възложил ревизията, и И. Р. Н., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията.

С РА не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 4508, 99 лева по фактури с издатели ЕТ „ГВЦ – Георги Манчовски“ с ЕИК[ЕИК], „ВВМ Къмпани Интродукшън Интродукшън“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „ВВМ Консултинг Груп „ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „Ема Трейд“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]. На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛДТДПДВ/ са начислени лихви в размер на 46,62 лв., от които лихви в размер на 42,31 лв. за месец юли 2024 г. върху деклариран, но невнесен от дружеството данък в размер на 880,00 лв.

Ревизионният акт е оспорен по административен ред, като с Решение № 181/14.02.2025 г. на Директора на Д“ОДОП“ С.,РА е потвърден.

С цел изясняване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на ревизираното лице са извършени процесуални действия, подробно описани в РД, който е неразделна част от РА

по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

С протокол №Р- 22221024004262-П.-001 от 14.10.2024 г. са приобщени документи, събрани при извършване на проверка по прихващане или възстановяване.

Въз основа на събраните и присъединени доказателства и след справки в информационната система на НАП органите по приходите са приели за недоказана реалността на доставките по фактури, издадени на жалбоподателя от ЕТ „ГВЦ - ГЕОРГИ МАНЧОВСКИ“, ЕИК[ЕИК], „ВВМ КОНСУЛТИНГ ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], „ВВМ КЪМПЪНИ ИНТРОДУКШЪН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и „ЕМА ТРЕЙД СОФТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. Предвид липса на предпоставките по чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 25 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС на дружеството е отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 4 508,99 лв. за периодите май и юни 2024 г., както следва:

1. Отказано право на данъчен кредит в размер на 1 289,00 лв. за месец май 2024 г. по фактура №[ЕГН] от 31.05.2024 г., издадена от ЕТ „ГВЦ- ГЕОРГИ МАНЧОВСКИ“.

Фактурата е с предмет „пълноцветна многофункционална машина А3 Konica Minolta BizHub C284e“. Фактурата е отразена в дневника за продажби на доставчика. Жалбоподателят е представил фактура, разходен касов ордер №28 от 31.05.2024 г., приемо - предавателен протокол от 01.06.2024 г. и сключен с доставчика договор от 28.05.2024 г. с приложени гаранционни условия. Органите по приходите са констатирани, че доставчикът ЕТ „ГВЦ - Г. М. е дерегистриран, считано от 04.07.2024 г. на основание чл. 176 от ЗДДС - във връзка с данъчни нарушения и предотвратяване на данъчни измами. В отговор на връчено искане за представяне на документи търговецът е дал обяснение, че се касае за продажба на три машини, плащането е по касов път, данъкът е начислен по реда на чл. 86 от ЗДДС. Представил е договор, приемо-предавателен протокол и оборотна ведомост към 31.05.2024 г. При проверка в информационната система на НАП е установено, че доставчикът няма регистрирано ФУ и наети лица на трудов договор или по извънтрудово правоотношение. Въз основа на представените документи е констатирано, че като място на доставка в протокола е посочен адресът за кореспонденция на жалбоподателя. Доставчикът е заявил, че офисът му и складът на получателя са на едно и също място и не са правени разходи за транспорт. Ревизиращите са установили, че това е в противоречие с тази част от обясненията на едноличния търговец, в които се сочи, че адресът му е в [населено място], [улица], [община]. Във връзка с представените към договора гаранционни условия е констатирано, че не съдържат срок за сервизно и гаранционно поддържане, нито са посочени оторизирани сервизни организации. Не са представени сертификат за произход на машините, нито търговска гаранция. Във фактурата и в приемо-предавателния протокол същите не са индивидуализирани с посочване на серийни номера.

2. Отказано право на данъчен кредит в размер на 320,00 лв. за месеците май и юни 2024 г. по фактури №[ЕГН] от 31.05.2024 г., №[ЕГН] от 11.06.2024 г., №000000000099 от 11.06.2024 г. и № [ЕГН] от 11.06.2024 г., издадени от „ВВМ КЪМПЪНИ ИНТРОДУКШЪН“ ЕООД. Фактурите са с предмет доставка на услуги - счетоводно обслужване, подготовка на документи и участие в данъчна ревизия с период три месеца по ЗДДС и подготовка, копиране, комплектоване, описване и предаване на счетоводна документация във връзка с извършване на проверка от Инспекция по труда и са отразени в дневниците за продажби.

Доставчикът е дерегистриран, считано от 13.04.2023 г. на основание чл. 176 от ЗДДС и повторно регистриран на основание чл. 100, ал. 1 от ЗДДС на 05.02.2024 г. Представител на дружеството е В. М., който управлява и представлява и дружеството –жалбоподател. Последният е представил договор за наем на офис техника от 20.03.2024 г., приемо-предавателен протокол за предаване и монтаж на техника, договор №18/15.02.2024 г. за абонаментно и счетоводно обслужване и

споразумение към него от същата дата, както и процесиите фактури, дубликат на касов бон, платежни нареждания за касово плащане, протоколи за касово плащане, приемо-предавателни протоколи и счетоводни регистри. Представени са още три издадени от доставчика фактури, за които е установено, че не са включени в дневниците за покупки на жалбоподателя, а именно фактури №0...08 от 27.05.2024 г., №0...015 от 13.06.2024 г. и №0...023 от 29.07.2024 г.

От своя страна „ВВМ КЪМПЪНИ ИНТРОДУКШЪН“ ЕООД е отразило в дневниците си за покупки три фактури, издадени от ревизирувания субект през месеците май, юни и юли 2024 г., с предмет - наем на офис техника, на стойност 660,00 лв. с ДДС.

По данни от информационната система на НАП е установено, че доставчикът е имал едно лице, наето на трудов договор на длъжност „главен счетоводител“ - В. С. М., баба на управителя В. В. М..

3. Отказано право на данъчен кредит в размер на 599, 99 лева за месец юни 2024 г. по фактури № [ЕГН]/ 30.06.2024 г., № [ЕГН]/28.06.2024 г. и № [ЕГН]/27.06.2024 г. Фактурите са с предмет услуги- подреждане, сканиране и архивиране на счетоводни документи. Дружеството доставчик, също се управлява от В. М. – управител и на жалбоподателя . Няма лица, назначени на трудов договор. Доставчикът е deregистриран по ЗДДС на 11.07.2024 г. При съпоставка на приемо-предавателните протоколи, представени от жалбоподателя, органите по приходите са констатирани, че са издадени фактури за едни и същи услуги, извършвани по едно и също време. Например фактура №[ЕГН] е за подреждане, сканиране и архивиране на документи за периода от 25.06.2024 г. до 27.06.2024 г., фактура №[ЕГН] е за същите услуги за периода от 24.06.2024 г. до 28.06.2024 г. и фактура №[ЕГН] е за същите услуги за периода от 26.06.2024 г. до 30.06.2024 г.

4. Отказано право на данъчен кредит в размер на 2 300,00 лв. за месец юни 2024 г. по фактура №[ЕГН] от 11.06.2024 г., издадена от „Е. Т. СОФТ“ и отразена в дневника за продажби на доставчика. Предмет на доставката е изработване на аудиопостове и видеоклипове за рекламиране дейността на дружеството. Доставчикът е представил процесната фактура, както и договор от 01.06.2024 г., оферта от 27.05.2024 г. и счетоводни регистри.

От своя страна ревизирувания субект е издал на „ЕМА ТРЕЙД СОФТ“ ЕООД фактури за наем за периодите март - юни 2024 г. и е представен договор за отдаване под наем на офис техника, с наемател „ЕМА ТРЕЙД СОФТ“ ЕООД и наемодател „КЕПИТЪЛ СОЛЮШЪНС“ ЕООД.

При проверка в информационната система на НАП е установено, че „ЕМА ТРЕЙД СОФТ“ ЕООД не е имало наети лица на трудов договор и няма регистрирано ФУ. Както от доставчика, така и от получателя не са представени доказателства за изработка на съответните материали и не е дадена информация в кои социални мрежи са публикувани. Установено е несъответствие в данните относно договорения предмет на доставка и предадения такъв, тъй като в представения приемо-предавателен протокол от 29.08.2024 г. е посочено, че се предават два видеоклипа и два видеопоста. Липсват доказателства за плащане. Констатирано е, че управител на „ЕМА ТРЕЙД СОФТ“ ЕООД е В. В. М., същият управител и на ревизираното лице.

В обобщение на горното ревизиращият екип е направил извод, че се касае за фиктивно съставени документи. Посочено е, че всички дружества - доставчици на ревизирувания субект, се представляват и управляват от едно и също лице - В. В. М.. Ревизируваният няма регистрирано ФУ, а едновременно с това извършва счетоводно обслужване на описаните по-горе доставчици и на други клиенти, без да са налице документи за плащане. На клиентите са издавани приходни касови ордери.

Изводът за наличие на фиктивно фактуриране е подкрепен от резултата от извършените насрещни проверки на дружества, с които задълженият субект е сключил договори за предоставяне под наем на копирни машини.

При направени проверки на клиенти на жалбоподателя - КАМАРА НА СЧЕТОВОДИТЕЛИТЕ В РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, ЕИК[ЕИК], „ПРОГРЕСО ТЕРАПИ“ ООД ЕИК[ЕИК], „Д И В ТАБАКО И АЛКОХОЛ“ ООД, ЕИК[ЕИК], на място в обявените адреси на дружествата не са установени да се намират отдадени под наем копирни машини, нито офиси на посочените търговци. Не са представени документи за транспорт на машините. Съобразено е и обстоятелството, че съгласно сключените договори за наем на копирна техника възнаграждението се определя в зависимост от броя на пресниманите копия, доказателства за което не са представени, а едновременно с това липсват и доказателства за промяна на наемната цена по месеци. Няма и документи за закупени от жалбоподателя и предоставени на наемателите тонер касети и принтерна хартия, което е изискване по т. 2.2. от договорите.

Начисленият от задълженото лице данък по издадените на клиентите фактури е приет за дължим на основание чл. 85 от ЗДДС, съгласно който данъкът е изискуем и от всяко лице, което посочи данъка във фактура и/или известие по чл. 112 от ЗДДС.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят е направил доказателствени искания с жалбата, а именно назначаване на СЧЕ, СИЕ и компютърна експертиза, същият не е проявил процесуална активност, за да конкретизира и уточни исканията си, да формулира въпроси, да конкретизира лицата, които следва да бъдат разпитани в качеството на свидетели, въпреки предоставената му възможност от съда. Приети са писмени доказателства, приложени към жалбата и тези, представени по административната преписка.

От правна страна:

На първо място, е спазен срокът по чл. 109 от ДОПК, с оглед надлежното упражняване на правомощието за образуване на процесното ревизионно производство, с посочената по-горе ЗВР, в рамките на 5-годишния срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 2 от ДОПК, ревизията може да се възлага от: т. 1 органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция или т. 2 изпълнителния директор на Националната агенция по приходите или определен от него заместник изпълнителен директор – за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски.

Ревизионният акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП и чл. 119, ал. 2 от ДОПК и приетите по делото Заповед № РД-01-849/31.10.2022г. на Директора на ТД –НАП С., с която са определени служителите, които да изпълняват функции на компетентен орган по чл.112 ал.2, т.1 и чл.119 ал.2 от ДОПК, в кръга на определените им правомощия /в този смисъл Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. на ВАС/. Съгласно чл.119, ал.2 ДОПК ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение.

Решение № 181/14.02.2025г. също е издадено от компетентен орган при условията на заместване съгласно Заповед № 3-ЦУ -30-170/07.02.2025 г. на Изп.директор на НАП и Заповед № 3ЦУ – ОНР-16/09.06.2023 г. на Изп.директор на НАП.

Компетентността на органа, подписал посочените по-горе заповеди и оспорвания РА е установена с официални документи по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, с обвързваща материална доказателствена сила, която не е оборена. Изложеното до тук води до извод, че ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи.

Настоящата инстанция констатира, че РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели. Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ (ред.- ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА) електронен документ е електронен документ

по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.); като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 ЗЕДЕУУ, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал.2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл.30, ал.6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл.184, ал.1 ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. Това е относимо и за РД, ЗВР и ЗИЗВР.

На следващо място, спазени са процесуалните правила за извършването на ревизията. Ревизионният акт е издаден в предвидената форма съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. Оспореният РА съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения.

Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения- такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице в хода на ревизионното производство, актът е съобразен със закона, издаден е в съответната форма и съдържа необходимите реквизити.

По съществуто на спора следва да се има предвид, че механизмът на ДДС поставя като условие за възникване на правото на данъчен кредит установяване наличието на реална доставка по смисъла на чл.6 , чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗДДС като на датата на възникване на данъчното събитие по смисъла на чл.25,ал.1 ЗДДС възниква задължение за регистрираното лице да начисли данък и съответно свързаното с това право на получателя да ползва данъчен кредит. Жалбоподателят, който е ревизирано лице, което твърди, че в негова полза е възникнало субективното материално право за приспадане на данъчен кредит, следва да установи по несъмнен начин реалността на доставките. За обосноваване на доставка на услуга, най-общо е необходимо да са налице доказателства, удостоверяващи възможността на доставчика да изпълни предмета на договора, осъществяването на фактическите действия, в които се изразява договорената услуга и простирането на резултата от получателя по доставката.

За нуждите на облагането по ЗДДС понятието услуга е дефинирано с разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗДДС. Видно от цитираната правна норма, доставка на услуга е всяко извършване на услуга. При доставките на услуги е относимо изследване, дали при възлагане на услугата, страните са договорили по конкретен начин вида, количеството,

качеството, единичната и общата цена на услугата и какви отделни компоненти формират договорената цена, защото единствено при индивидуализиране в достатъчна степен на възложената услуга, може да се направи извод за наличие на реални търговски отношения с конкретен предмет и реално уговорени насрещни престации. Конкретният предмет е гаранция и за конкретно приемане на резултата от изпълнение на услугата. / В този смисъл т.37 от Решение от 27.03.2014г. С-151/13 Le Rayon d'Or и т.40 от Решение на СЕС от 20.06.2013г. по дело С-653/2011/.

Съгласно чл.68 ал. 1 т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки и услуги по облагаема доставка. От съдържанието на разпоредбата се налага извод, че стоките и услугите трябва да са фактически получени, за да може тази сума на данъка да бъде приспадната. В тази връзка ревизиращите органи правилно са изследвали реалността на доставката и са извършили всички възможни процесуални действия по ДОПК с цел събиране на максимален обем доказателства.

Правото на приспадане на данъчен кредит представлява сложен фактически състав, който включва и начисляването на ДДС по издадените от доставчика на получателя фактури, за което по делото не се спори, че е изпълнено. Липсата обаче на реално осъществена доставка, дори да са изпълнени всички останали законови изисквания, никога не води до възникване на правото на приспадане на данъчен кредит.

Услугата подлежи на данъчно облагане само ако между доставчика и получателя съществува реално правоотношение, в рамките на което са разменени конкретни взаимни престации, като полученото от доставчика възнаграждение представлява действителната равностойност на услугата, предоставена на получателя. Следва да се прецени резултатът, който е предаден, съответства ли на възложеното, какви трудови и материални ресурси са ползвани от доставчика и направените във връзка с тях разходи /т. 40 от Решение от 20 юни 2013 г. по дело С-653/11 г., /

Понятието „доставка на стоки“ по смисъла на чл.14, пар.1 от Директива 2006/112/ЕО не се отнася до прехвърлянето на собственост в предвидените от приложимото национално право форми, а включва всяка сделка по прехвърляне на материална вещ от определено лице, което овластява друго лице с цел да се разпорежда фактически с нея като собственик. Дали това овластяване е резултат на прехвърляне на собственост или на учредяване на вещно право или е резултат на предаване на стоката от името и за сметка на доставчика като лице, което само я държи или я владее или на прехвърляне на рисковете и ползите по повод стоката без фактическото ѝ предоставяне в държане, е въпрос на конкретния механизъм на всяка от спорните доставки, така както е претендиран от субектите по сделката или се установява от съвкупната преценка на релевантните доказателства за всяка конкретна операция. Респ. липсата на доставка е основание да се откаже право на приспадане на данъчен кредит, поради нарушение на основни принципи на системата на ДДС – наличие на реална икономическа дейност и данъчен неутралитет, който цели да освободи от данъчна тежест всички реални икономически дейности. Самото осъществяване на доставка предполага доказване на фактически и правни действия, които да обезпечат действителното участие на търговеца в стопанския оборот, т.е. наличие на реална икономическа дейност.

Изцяло в доказателствена тежест на ревизираното лице е да докаже твърдения от него, благоприятен положителен факт от обективната действителност за наличие на реални доставки на стоки и услуги. Основание за този извод се намира, както в общата процесуална разпоредба на чл.154, ал.1 ГПК, така и в практиката на СЕС - т.37 от решение на СЕС от 18.07.2013 г. по дело С-78/12 „Е.-К“: лицето, което иска да приспадне ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това. Според даденото от СЕС тълкуване изводите за наличие на реални доставки на стоки или услуги, респ. липсата им, както и данните за знание у получателя за извършена от някой от доставчиците по веригата измама, следва да се направят въз основа на „обективни факти“ - факти и обстоятелства от обективната действителност, при съвкупната преценка които може да се направи извод в подкрепа на едната или другата теза при общото разпределение на доказателствената тежест по чл.154, ал.1 ГПК и чл.170, ал.1 АПК.

Относно доставката на стоки – три броя копирни машини във връзка с издадена от ЕТ „ГВЦ – Георги Манчовски“ фактура , не са представени доказателства за осъществен транспорт на копирната техника, по какъв начин същата е транспортирана, с какви МПС и от кого. Липсват доказателства за лицата, които са въвели в експлоатация копирните машини, както и доказателства за произхода на стоките. Липсват доказателства за заплащане на стоките, доставчика не разполага с регистрирано фискално устройство, с такова не разполага и жалбоподателя. Както правилно е отбелязал и решаващия орган, жалбоподателят не е представил доказателства за получени плащания на наемната цена от наемателите на копирните машини. Дружеството –жалбоподател няма регистрирано фискално устройство, а извлеченията от банковите сметки в „Банка ДСК“ АД са с нулево салдо за м.05. им.06.2024 г. Не са налични и други съпътстващи документи, които да индивидуализират закупената техника- гаранционни карти, сертификат за произход, сертификат от производител. В дружеството –доставчик не са налични и конкретни лица, които да работят по трудово или гражданско правоотношение.

Констатирани са и съществени несъответствия между данните от извлеченията от банковите сметки на жалбоподателя и данните от представените оборотни ведомости. Липсват доказателства и за закупени от жалбоподателя консумативи за копирните машини – тонер касети , хартия.

Във връзка с декларираната доставка от „ЕМА ТРЕЙД СОФТ“ЕООД по фактура №0...09 /11.06.2024 г. липсват доказателства за реално изпълнение на услугата. Липсват изискуемият по договора изготвен от изпълнителя и одобрен от задълженото лице текстови скрипт, няма изготвени предложения за текстово съдържание и графична визуализация, не е представено предвиденото по т. 1.1.5 от договора писмено съгласие на възложителя за дизайн, визия и съдържание на видеоклиповете. Не е ясно, нито са представени доказателства на какви технически носители са предадени фактурираните аудиопоста и видеоклипове и няма данни да са ползвани за нуждите на задълженото лице, например къде и кога са излъчени. Липсват и доказателства за лицата, които са изпълнили услугата.

Относно доставките на услуги от „ВВМ КЪМПЪНИ ИНТРОДУКШЪН“ ЕООД и „ВВМ КОНСУЛТИНГ ГРУП“ ЕООД , от така представените писмени доказателства – фактури , договори, приемо –предавателни протоколи и счетоводни регистри не се установява

конкретния обем на услугите и начина на формиране на цената.

Относно декларираните доставки от „ВВМ КОНСУЛТИНГ ГРУП“ ЕООД е представен договор, в който част от договорните клаузи не съответства на предмета на договора. Съгласно чл. 8 изпълнителят гарантира качеството на доставяното по настоящия договор изделие за срок от 12 месеца от датата, посочена в приемо-предавателния протокол, като всеки дефект в материала или в изработката, проявил се в течение на гаранционния срок, ще бъде отстранен от изпълнителя за негова сметка. В чл. 14 от договора е предвидено предметът на настоящия договор да бъде изработен с материали на изпълнителя, а съгласно чл. 15 транспортните разходи по доставка на материалите ще бъдат за сметка на изпълнителя. Цитираните клаузи от една страна свидетелстват за липса на идентичност между предмета на договора и уговорените клаузи, които са неприложими досежно подреждане, сканиране и архивиране на счетоводна документация, а от друга страна сочат, че съдържанието на договора е употребено формално единствено с цел да послужи като доказателство за наличие на реално изпълнение на описаната в чл.1 услуга. Този извод, се подкрепя и от факта, че едно и същи лице е управител, както на дружеството – жалбоподател, така и на всички доставчици по спорните доставки, с изключение на едноличния търговец. С идентично съдържание са и останалите договори, сключени от жалбоподателя с „ВВМ КОНСУЛТИНГ ГРУП“ ЕООД от дати от 24.06.2024 г. и от 25.06.2024 г.

За периодите на издаване на фактурите по спорните доставки съдът прави извод, че процесните доставчици не са разполагали с кадрова обезпеченост и обективно е невъзможно да са извършили твърдяните от жалбоподателя услуги. Досежно закупените стоки няма нито едно доказателство за техния произход, както наличие на други придружаващи ги документи – гаранционни карти, сертификат от производител. При липса на доказателства, относно извършителите на услугите, както и на съществено разминаване между клаузите на посочените договори следва да се изведе извод за формално документиране на доставки, които не са реално осъществени. За да е налице право на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС абсолютно задължително условие е наличието на реално извършени доставки. Наличието на фактури и счетоводни регистри, както и отразяването на доставки в счетоводството на жалбоподателя, не са достатъчни като доказателства, за да обосноват извода, че жалбоподателят реално е уговорил и получил доставки на услуги и стоки от процесните доставчици.

Жалбоподателят е претендирал право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от дружества, които не ангажират достатъчно доказателства, касаещи спорните доставки и не притежават необходимия ресурс за тяхното изпълнение. Това от своя страна представлява злоупотреба с право, чиято цел е неправомерно ползване на право на приспадане на данъчен кредит от страна на ревизирия субект, който като получател по спорните фактури не е възможно да не знае, че те не документират реални доставки.

Относно начислените лихви в размер на 42,31 лева за месец юли 2024 г. върху деклариран, но невнесен от жалбоподателя данък в размер на 880 лева, в жалбата не са посочени конкретни доводи. Констатирано е, че е подадена справка –декларация с вх.№ 22105656597/14.08.2024 г. с деклариран резултат ДДС за внасяне в размер на 880 лева.,

посочен в кл.50 на СД. Сумата не е внесена, в настоящото съдебно производство не са представени доказателства, че ДДС по подадената справка –декларация е внесено. Предвид това, законосъобразни са изводите на ревизиращия екип, че на основание чл.175 от ДПОК във връзка с чл.1 от ЗЛДТДПДВ за невнесения в срок ДДС се дължи лихва в размер на 39,31 лева.

Съдът при изложените по –горе мотиви, приема, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при съответствие с материално –правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на делото разноси се дължат на ответника, които са своевременно поискани на основание чл.161 ал. 1 от ДОПК.

Съгласно чл.8 ал.1 във връзка с чл.7 ал.2 т.2 от Наредба № 1 /2004г. за възнаграждения за адвокатска работа, следва да бъде присъдено възнаграждение за юрисконсулт в размер на 755,56 лв.

Водим от горното и на основание чл.160 ал.1, пр.1 и пр.4 от ДОПК, Административен съд София град, III-то отделение, 61 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата „Кепитъл Солюшънс“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с адрес – [населено място], [улица] електронен адрес за призоваване [електронна поща], представлявано от управителя В. В. М. срещу Ревизионен акт № Р-22221024004309-091-001/19.12.2024 г., издаден от К. Г. М. –орган, възложил ревизията и И. Р. М. –ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 181/14.02.2025 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ –С., с който за отчетните периоди м.05.2024 г. и м.06. 2024 г. не е признато правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС в размер на 4 508,99 лева и лихви за забава в размер на 4,31 лева, както и лихва за месец 07.2024 г. в размер на 42,31 лева.

ОСЪЖДА „Кепитъл Солюшънс“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с адрес – [населено място], [улица] електронен адрес за призоваване [електронна поща], представлявано от управителя В. В. М. да заплати на Национална агенция за приходите – Д“ОДОП“ –С. сумата от 755,56 лв. /седемстотин петдесет и пет лева и петдесет и шест стотинки / разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

